

УДК 130.2

DOI <https://doi.org/10.24195/sk1561-1264/2025-2-14>**Лісеєнко Олена Василівна**

доктор соціологічних наук, професор,
професор кафедри філософських і соціологічних студій та соціокультурних практик
Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»
вул. Старопортофранківська, 26, Одеса, Україна
orcid.org/0000-0002-0408-5203

Анісімов Олександр Олександрович

здобувач вищої освіти кафедри філософських і соціологічних студій
та соціокультурних практик
Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»
вул. Старопортофранківська, 26, Одеса, Україна

ФІЛОСОФСЬКО-РЕФЛЕКСИВНЕ ОСМИСЛЕННЯ ФЕНОМЕНУ ЖИТТЄВОГО УСПІХУ ОСОБИСТОСТІ В ПРОСТОРІ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Актуальність проблеми. У контексті сучасних соціокультурних трансформацій, зростання темпів життя, посилення індивідуалізму, проблема життєвого успіху постає як одна з ключових у філософському дискурсі. Успіх перестає бути лише особистісним досягненням – він дедалі більше виконує роль символу соціального визнання, статусного маркера, етичного орієнтиру і навіть екзистенційного сенсу людського життя. Важливим є також те, що філософія успіху має сприяти не лише досягненню цілей, а й розумінню глибинної суті людського буття. **Метою статті** є філософсько-рефлексивне осмислення феномену життєвого успіху особистості та його соціокультурних вимірів у просторі сучасного суспільства в добу постмодерну. **Методи дослідження.** Методологічна основа дослідження зумовлена поставленою метою, характеризується застосуванням методів індукції, дедукції, аналізу, а також використанням феноменологічного та аксіологічного підходів. **Результати дослідження.** У контексті філософсько-рефлексивного осмислення феномену життєвого успіху особистості як багатовимірного соціокультурного явища проаналізовано онтологічний та аксіологічний зміст поняття життєвого успіху. Онтологічний вимір успіху визначено як стан буття людини, в якому вона не лише реалізує власні здібності, а й утверджує свою унікальність у світі, поступово розкриваючи в собі новий функціонал який дозволяє максимально комфортно інтегруватися в соціальні структури суспільства. Аксіологічний вимір життєвого успіху передбачає гармонізацію особистісних і соціальних цінностей, у якій пріоритет належить внутрішній узгодженості, а не лише відповідності зовнішнім стандартам. Зазначено, що життєвий успіх особистості формується та оцінюється у певному соціокультурному контексті, під впливом культурних кодів, які створюють ціннісну основу успіху. Зроблено висновок, що феномен життєвого успіху особистості є багатовимірним явищем в просторі сучасного суспільства, що потребує його осмислення через призму особистісного розвитку, смислотворення, етичної відповідальності та соціокультурної взаємодії. У результаті запропоновано цілісну концептуальну модель життєвого успіху особистості у просторі сучасного суспільства в добу постмодерну, що інтегрує його екзистенційний, соціокультурний та віртуальний аспекти.

Ключові слова: життєвий успіх, особистість, філософія успіху, філософська рефлексія, цінності, екзистенційний вимір, віртуальна реальність, смисл життя.

Вступ. У контексті сучасних соціокультурних трансформацій, зростання темпів життя, посилення індивідуалізму, проблема життєвого успіху постає як одна з ключових у філософському дискурсі. Успіх перестає бути лише особистісним досягненням – він дедалі більше виконує роль символу соціального визнання, статусного маркера, етичного орієнтиру і навіть екзистенційного сенсу людського життя. Тому важливо не лише осмислити феномен життєвого успіху, а й проаналізувати його екзистенційний сенс та значення в умовах соціокультурних трансформацій сучасного суспільства та глобалізації соціальних моделей успіху.

Філософсько-рефлексивне осмислення життєвого успіху особистості дозволяє виявити глибинні смисли цього феномену як культурного, морального, символічного феномену. Це осмислення має не тільки наукове, але й практичне значення для відповіді на запитання – чим є життєвий успіх: засобом самореалізації чи новим соціальним конструктом, що відтворює нерівність і маніпуляцію? Важливим є також те, що філософія успіху має сприяти не лише досягненню цілей, а й розумінню глибинної суті людського буття.

Метою статті є філософсько-рефлексивне осмислення феномену життєвого успіху особистості та його соціокультурних вимірів у просторі сучасного суспільства в добу постмодерну.

Методи дослідження. Методологічна основа дослідження зумовлена поставленою метою, характеризується застосуванням методів індукції, дедукції, аналізу, а також використанням феноменологічного та аксіологічного підходів.

Результати дослідження. Концепт життєвого успіху все частіше знаходиться у фокусі сучасного філософського аналізу. Поняття «життєвий успіх» відображає рівень відповідності результатів соціальних практик особистості її планам і очікуванням. Ця категорія може використовуватися як у вузькому, так і широкому сенсі. У вузькому значенні вона може бути використана для визначення досягнення бажаного і значного результату у вирішенні певного життєвого завдання. У широкому сенсі – як оцінка змістовності і цілісності життя, реалізації особистістю її життєвого призначення. Показниками життєвого успіху особистості є ступінь реалізації її індивідуального потенціалу, мрій, надій і прагнень, її самоактуалізація, задоволеність досягненнями у значущій сфері діяльності, рівнем, засобом, результатами своєї самореалізації, тим, як склалося життя, а також самооцінка життєвого успіху [5].

Суб'єктивна оцінка особистістю власної життєдіяльності проявляється в емоційно-ціннісному ставленні до життя, основними компонентами якого є щастя (як безпосередньо емоційне ставлення до процесу життя), задоволеність (опосередковане свідомими когнітивними оцінками ставлення до життя як цілісного процесу) і сенс життя (відношення до життя як до виправданого, обґрунтованого, зрозумілого й цілісного).

Як зазначає А. Ярема, особливістю життєвого успіху є те, що він базується на особистісних суб'єктивних оцінках успішності соціальних практик, і ці оцінки можуть не відповідати прийнятим у суспільстві стандартам успішності [9]. Внутрішнє задоволення результатами своєї діяльності особистості не завжди супроводжується визнанням цих досягнень з боку суспільства.

У межах філософської рефлексії феномену життєвого успіху проаналізуємо його онтологічний та аксіологічний зміст. Онтологічний аспект феномену життєвого успіху передбачає розгляд цього явища як певного способу буття особистості, який інтегрує її внутрішні потенції та зовнішні прояви у соціальному світі. Отже, успіх розглядається не як випадкове досягнення чи результат короткотривалої події, а як тривалий стан гармонійної реалізації сутнісних можливостей людини, який гіпотетично можна порівняти з сосудом що поступово наповнюється завдяки прагненню індивіда максимально інтегруватися у вистроєний ним конструкт. У філософській традиції поняття «успіх» можна співвіднести з аристотелівською евдемонією – станом, у якому доброчесність і діяльність у згоді з розумом формують основу щасливого життя. Проте сучасний онтологічний підхід розширює цю концепцію, включаючи в неї не лише морально-етичний компонент, а й динамічність людської ідентичності, здатність адаптуватися до змінних соціокультурних умов. Ж.-П. Сартр, розглядаючи буття-у-собі та буття-для-себе, наголошував, що справжній успіх можливий лише тоді, коли особистість

визнає свою свободу та відповідальність за власне життя, інакше людина ризикує залишитися у «несправжньому» існуванні, коли її досягнення визначаються зовнішніми нормами та очікуваннями [7]. Таким чином, онтологічний вимір успіху можна визначити як стан буття людини, в якому вона не лише реалізує власні здібності, а й утверджує свою унікальність у світі, поступово розкриваючи в собі новий функціонал який дозволяє максимально комфортно інтегруватися в соціальні структури суспільства.

Аксіологічний вимір передбачає дослідження успіху як цінності – особистісної та суспільної. З одного боку, життєвий успіх може розглядатись як індивідуальна цінність, що визначається особистими пріоритетами, потребами, прагненнями. З іншого боку, успіх є соціальною цінністю, оскільки суспільство встановлює власні норми й стандарти того, що вважається успіхом. Е. Фромм у роботі “Мати чи бути?” зазначає, що справжня цінність життя полягає у здатності “бути” – творити, любити, мислити, а не лише накопичувати [8].

Сучасна соціокультурна ситуація ускладнює аксіологічний вимір, оскільки глобальні та медійні впливи часто підміняють особистісні цінності комерційними або візуально привабливими образами успіху. Як зазначає Ж. Бодріяр, у постмодерному суспільстві успіх часто перестає бути прямим результатом особистісних досягнень і трансформується у симулякр – образ успішності, який існує незалежно від реальної діяльності, формується через медіа та культурні символи і сприймається як соціально значущий [10]. Отже, аксіологічний вимір життєвого успіху передбачає гармонізацію особистісних і соціальних цінностей, у якій пріоритет належить внутрішній узгодженості, а не лише відповідності зовнішнім стандартам.

Життєвий успіх особистості формується та оцінюється у певному соціокультурному контексті. Культура виступає системою цінностей, норм, символів і практик, що визначають, які досягнення вважаються значущими, а які ні. Вона задає культурні коди успіху – усталені уявлення про бажані цілі, способи їх досягнення та соціальні ознаки успішності. Культурні коди – це умовні “правила гри”, що визначають, як слід мислити, діяти і оцінювати себе та інших. У західних культурах модерного періоду успіх часто асоціювався з особистою автономією, підприємництвом та інноваціями (ідеї Макса Вебера про протестантську етику і дух капіталізму) [4]. У східних культурах традиційно велике значення надається колективному успіху, сімейній та суспільній гармонії, де індивідуальні досягнення оцінюються через призму внеску у спільноту. У постмодерному світі, під впливом глобалізації та цифрових технологій, формується символічний код успіху, де важливіше, на думку Бодріяра, як людина представлена у віртуальних і медійних просторах, ніж її реальні досягнення [10]. Таким чином, культурні коди не лише формують соціальні очікування, а й створюють певну ціннісну основу успіху, за допомогою якої люди порівнюють свої досягнення з досягненнями інших.

У дослідженнях останніх років спостерігається зростання інтересу до інтерпретації успіху як форми символічного капіталу [10], як конструкта культури досягнень [13], як елементу життєвого конструювання в умовах індивідуалізованого суспільства ризику [3].

Концепт життєвого успіху відображає не лише індивідуальний досвід досягнення цілей, а й суспільно сконструйоване уявлення, що визначає норми прийнятної поведінки, цінності та ієрархії. В умовах постіндустріального суспільства, яке характеризується конкуренцією, мобільністю та символічним споживанням, успіх дедалі частіше вимірюється зовнішніми критеріями: матеріальним становищем, популярністю, візуальною представленістю в цифровому просторі. Успіх, таким чином, постає як форма легітимації особистісного буття в очах іншого, як публічний доказ власної «вартісності» [2]. Проте така інтерпретація містить у собі небезпеку спрощення сенсу людського життя, зведення ознак життєвого успіху особистості до суспільної ефективності. В такому розумінні, на наш погляд, успіх перестає бути результатом духовної самореалізації та розвитку особистісного потенціалу, а стає частиною соціального спектаклю, в якому важливо не стільки бути, скільки здаватися, де перед індивідом постійно постає питання «бути чи не бути» («To be or not to be»).

Сучасні філософські та соціогуманітарні дослідження акцентують на тому, що життєвий успіх формується в контексті соціальних очікувань, культурних норм і особистісних пріори-

тетів [6; 14]. Значну роль у його осмисленні відіграють поняття щастя, самореалізації, свободи вибору, життєвих цінностей.

Вважаємо, що у просторі сучасного суспільства у добу постмодерну феномен життєвого успіху перестає бути просто метою, а трансформується в постійно переосмислюваний процес, який має, принаймні, декілька основних вимірів – екзистенційний, культурний, віртуальний. Розглянемо більш детально кожний із цих вимірів феномена життєвого успіху особистості в сучасному суспільстві.

1. Екзистенційний вимір: успіх як самозустріч. На глибинному рівні успіх – це не стільки досягнення, скільки автентична відповідь на питання «хто я?». Екзистенційний вимір успіху корелює з категоріями свободи, відповідальності, вибору, внутрішньої цілісності. Успішною стає та людина, яка наповнює своє життя смыслом, що виникає з особистого досвіду, цінностей, пріоритетів життя. У цьому сенсі життєвий успіх – не форма, а зміст, не статус, а шлях.

З філософської точки зору, успіх має не лише соціальну, а й онтологічну природу. У категоріях екзистенційної філософії (М. Хайдеггер, К. Ясперс, Е. Фромм) успішне життя визначається не досягненням зовнішніх цілей, а глибиною духовного буття особистості. Е. Фромм у праці «Мати чи бути?» акцентує увагу на відмінності між володінням успіхом і переживанням сенсу буття [8]. Людина, яка живе в модусі «мати», прагне отримувати статуси, а та, що в модусі «бути», – наповнювати життя значенням.

У постмодерному соціумі економічна вигода та ринкові критерії ефективності проникають у всі сфери життя. Навіть гуманітарні досягнення або внутрішні переживання «успішності» оцінюються через призму вигоди, бренду, впливу. Це створює ризик знецінення екзистенційного смислу успіху.

Парадоксально, але в епоху зовнішньої свободи й вибору багато людей переживають втрату внутрішнього орієнтира. Постмодерн кидає виклик ідеї успіху як завершеності: він апелює до відкритості проєкту життя, до постійного запитування – «а що для мене успіх саме зараз?» Це народжує філософську рефлексію, кризу смислів і потребу в новому онтологічному ґрунті.

Важлива в цьому контексті думка Сартра щодо екзистенційної свободи у постмодерному суспільстві, яка інтерпретується як виклик і водночас тягар – успіх більше не гарантується суспільством чи долею, а постає як вибір, за який несе відповідальність сама особистість [7]. В сучасному суспільстві дедалі більше людей уникають сліпого наслідування зовнішніх шаблонів, натомість вибудовують власний шлях або власну модель успіху, наприклад, через духовний розвиток, творчість, повернення до локальних ідентичностей.

2. Соціокультурний вимір: успіх як участь у сенсотворенні. У культурному контексті життєвий успіх виявляється як включення у діалог із культурними кодами та сенсами, як формування нових смислів, які зберігаються у колективній свідомості. Це не лише засвоєння культурних зразків, а їхнє переосмислення і трансформація. Як зазначає П. Рікьор, культура – це простір наративної ідентичності, де людина формує себе як суб'єкта в оповіданні про себе [12]. Таким чином, успіх набуває значення символічної участі у спільній культурній пам'яті та майбутньому.

У сучасному суспільстві співіснують численні етнокультурні, гендерні, професійні, субкультурні уявлення про те, що таке успіх. Це унеможливорює уніфікацію критеріїв, але водночас збагачує соціальну дійсність, дозволяючи кожному індивіду шукати «свій шлях» у межах множинності.

В культурі конкретного суспільства успіх визначається через систему культурних традицій, цінностей, ментальності. Така ціннісна складова ментальності, як досягнення (achievement) включає особистий успіх і його демонстрацію через здібності, відповідні соціальним та культурним стандартам. Іншою категорією цінностей досягнення є «зовнішня реалізація», яка фокусується на зовнішніх аспектах життя. Це може включати престижну кар'єру, фінансовий успіх, знання, соціальний статус, сімейне благополуччя і т. ін. Коли цін-

ності досягнення відповідають цілям людини, вона відчуває більше задоволення від життя. Але коли вони не відповідають пріоритетним цілям, це може призводити до стресу, невдоволеності, депресії та інших негативних наслідків.

У постмодерному суспільстві зникають єдині, універсальні моделі «успішного життя». Натомість акцент зміщується на особистісну унікальність, суб'єктивний вибір і самоконструювання ідентичності. Життєвий успіх дедалі частіше визначається не зовнішніми критеріями (становище, багатство, статус), а внутрішнім відчуттям самореалізації.

Суспільство продовжує визначати успіх через систему визнання, престижу, соціального капіталу. Успішний – це той, хто помітний, хто володіє ресурсами, впливає, хто «змінив щось на краще». Але соціальний вимір також виявляє амбівалентність успіху: він водночас є формою інтеграції і засобом відчуження. Визнання з боку інших може підтримати особистість у її прагненнях, але також може стати пасткою зовнішнього конформізму.

3. Віртуальний вимір: успіх як симуляція. У цифровому суспільстві успіх дедалі частіше живе в екрані – у стрічці новин, на фото, у публічному образі. Тут народжується феномен симульованого успіху – образу, який не обов'язково відповідає реальності, але має символічну силу. Успіх стає перформансом, у якому головне – бути впізнаним, а не бути собою.

Бодріяр стверджував, що в добу постмодерну реальність замінюється симулякрами – копіями без оригіналу. Життєвий успіх часто конструюється як медіа-образ: блогери, публічні інфлюенсери створюють віртуальні «історії успіху», що не обов'язково має під собою реальне підґрунтя. Згідно з Ж. Бодріаром, сучасна культура живе у просторі симулякрів, де знак не відсилає до реальності, а до інших знаків [10]. Успіх у віртуальному вимірі – це радше образ, що існує незалежно від субстанції. Він конструюється як перформанс у соціальних мережах, рекламних наративах, цифровій самопрезентації. Такий успіх апелює не до реально-го досягнення, а до впізнаваності, цитованості, алгоритмічної ваги. Це явище можна назвати «віртуальним капіталом», що функціонує автономно від традиційних форм соціального статусу. Дійсно, соціальні мережі значно впливають на уявлення особистості про успіх – популярність у TikTok чи Instagram часто ототожнюється з досягненням життєвої мети, незалежно від внутрішнього змісту або реального внеску у суспільство.

Але феномен життєвого успіху пов'язаний також із ідеєю соціальної відповідальності. Етика успіху у ХХІ столітті потребує переосмислення, оскільки традиційний індивідуалістичний і споживацький підхід вступає у суперечність з викликами глобальної екологічної, соціальної та ціннісної кризи. Стає актуальним поняття «успіху з людським обличчям», яке передбачає не лише досягнення, але й гармонійне співіснування з іншими.

Висновки. Життєвий успіх є не лише соціальним конструктом, але також філософською проблемою, що вимагає глибокої наукової рефлексії. Успіх може бути джерелом розквіту особистості, але також й потенційним способом її підміни симулякром. Філософський дискурс допомагає вирізнити між справжнім життєвим успіхом (акцент на смислі, самореалізацію, взаємовідносини) та його сучасним симулякрною підробкою. Справжня успішність спирається на цінності відповідальності, співбуття, любові, внутрішньої гідності. У цьому її філософська глибина і соціально-гуманістичний потенціал.

Феномен життєвого успіху особистості є багатовимірним явищем в просторі сучасного суспільства, що потребує його подальшого осмислення через призму особистісного розвитку, смислотворення, етичної відповідальності та соціокультурної взаємодії. Успіх не є універсальною моделлю, а формується у взаємодії особистих цінностей та суспільного контексту. Зазначимо, що сучасна філософія успіху має сприяти не лише досягненню життєвого успіху людиною, а й розвитку особистості, усвідомленню власного життєвого шляху та гармонійному поєднанню матеріальних і духовних аспектів буття людини.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бодріяр Ж. Симулякри і симуляція / Пер. з фр. В. Ховхун. К.: Вид-во Соломії Павличко «Основи», 2004. 230 с.
2. Бауман З. Плинна сучасність. Київ : Темпора, 2021. 176 с.

3. Бек У. Суспільство ризику: на шляху до іншої модернізації. Харків : Віват, 2019. 381 с.
4. Вебер М. Протестантська етика і дух капіталізму. К.: Основи, 1994. 261 с.
5. Життєва компетентність особистості / ред. Л.В. Сохань, І.Г. Єрмакова, Г.М. Несен. К. : Боглана, 2003. 321 с.
6. Паниотто В., Пясковская А., Сахно Ю. Динаміка рівня щастя та його детермінанти. Україна 2001 – 2017. *Соціологія: Теорія, Методи, Маркетинг*. 2018, N1. С. 84–101.
7. Сартр Ж.-П. Буття і ніщо. К.: Основи, 2000. 854 с.
8. Фромм Е. Мати чи бути? К.: Український письменник, 2010. 221 с.
9. Ярема А. Феномен успіху в соціологічному вимірі. *Вісник Львівського університету: Серія : соціологічна*. 2010 . Вип. 4 . С. 92–99.
10. Bourdieu P. The Forms of Capital // Richardson J. (ed.). *Handbook of Theory and Research for the Sociology of Education*. New York: Greenwood, 1986. 450 с.
11. Latour B. *Reassembling the Social: An Introduction to Actor-Network-Theory*. Oxford: Oxford University Press, 2005. 301 с.
12. Ricoeur P. *Oneself as Another*. Chicago: University of Chicago Press, 1992. 374 с.
13. Rosa H. *Resonance: A Sociology of Our Relationship to the World*. Polity Press. 2020. 576 с.
14. Veenhoven R. *Conditions of Happiness*. Dordrecht [Holland]: D. Reidel, 1984. 477 p.

REFERENCES

1. Bodriyar, Z. (2004). Symulyakry i symulyatsiya [Simulacra and Simulation]. K.: Vyd-vo Solomiyi Pavlychko "Osnovy", S.230 [in Ukrainian].
2. Bauman, Z. (2021). Plynna suchasnist' [Liquid Modernity]. Kyiv: Tempora, S. 176 [in Ukrainian].
3. Beck, U. (2019). Suspil'stvo ryzyku: na shlyakhu do inshoyi modernizatsiyi [Risk Society: Towards a New Modernity]. Kharkiv: Vivat, S.381 [in Ukrainian].
4. Weber, M. (1994). Protestants'ka etyka i dukh kapitalizmu [The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism]. K.: Osnovy, S.261 [in Ukrainian].
5. Sochan, L.V., Yermakova, I.H., & Nesen, H.M. (Eds.). (2003). Zhittieva kompetentnist' osobystosti [Life Competence of Personality]. Kyiv: Bohlana, S.321 [in Ukrainian].
6. Paniotto, V., Piaskovska, A., & Sakhno, Yu. (2018). Dynamika rivnya shchastya ta yoho determinty. Ukrayina 2001–2017 [Dynamics of Happiness Levels and Its Determinants. Ukraine 2001–2017]. *Sotsiologiya: Teoriya, Metody, Marketynh*, N1, S.84–101. [in Ukrainian]
7. Sartre, J.-P. (2000). Buttya i nitshto [Being and Nothingness]. Kyiv: Osnovy, S.854 [in Ukrainian]
8. Fromm, E. (2010). Maty chy buty? [To Have or To Be?]. Kyiv: Ukrayinskyi pysmennyk, S.221 [in Ukrainian]
9. Yarema, A. I. (2010). Fenomen uspikhu v sotsiolohichnomu vymiri [The Phenomenon of Success in the Sociological Dimension]. *Visnyk L'vivskoho universytetu: Ser.: sotsiologichna*, 4, S. 92–99 [in Ukrainian]
10. Burd'ye, P. (1986). Formy kapitalu [The Forms of Capital]. New York: Greenwood, S.450.
11. Latur, B. (2005). Povtorne skladannya sotsial'noho: vstup do teoriiy aktor-merezhi. [Reassembling the Social: An Introduction to Actor-Network-Theory]. Oxford: Oxford University Press, S.301.
12. Riker, P. (1992). Sebe yak Inshoho [Oneself as Another] Chicago: University of Chicago Press, S.374.
13. Roza, K. (2020). Rezonans: sotsiolojiya nashykh stosunkiv zi svitom. [Resonance: A Sociology of Our Relationship to the World]. Polity Press, S. 576.
14. Veenkhoven, R. (1984). Umovy shchastya. [Conditions of Happiness]. Dordrecht [Holland]: D. Reidel, S. 477.

Liseienko Olena Vasylivna

Doctor of Sociological Sciences, Professor,
Professor at the Department of Philosophical and
Sociological Studies and Sociocultural Practices
The state institution “South Ukrainian National Pedagogical University
named after K. D. Ushynsky”
26, Staroportofrankivska str., Odesa, Ukraine
orcid.org/0000-0002-0408-5203

Anisimov Oleksandr Oleksandrovych

Higher Education Student at the Department of Philosophical and Sociological Studies
and Sociocultural Practices
The state institution “South Ukrainian National Pedagogical University
named after K. D. Ushynsky”
26, Staroportofrankivska str., Odesa, Ukraine

PHILOSOPHICAL-REFLEXIVE ANALYSIS OF THE PHENOMENON OF PERSONAL LIFE SUCCESS IN CONTEMPORARY SOCIETY

Relevance of the problem. The accelerated pace of life, increasing individualism, and ongoing sociocultural transformations make the phenomenon of life success one of the central issues in contemporary philosophical discourse. Life success is no longer understood solely as a personal achievement; it increasingly functions as a symbol of social recognition, a marker of status, an ethical guide, and even a source of existential meaning. The philosophy of success, therefore, should not only facilitate goal attainment but also deepen the understanding of human existence. The aim of the article is to provide a philosophical-reflexive analysis of the phenomenon of personal life success and its sociocultural dimensions in the context of postmodern society. **Research methods.** The study employs a methodological framework combining inductive and deductive reasoning, analytical techniques, and phenomenological and axiological approaches. **Research results.** The ontological and axiological dimensions of life success are examined, highlighting that personal life success is shaped and evaluated within specific sociocultural contexts, influenced by cultural codes that underpin its value. The ontological aspect of the phenomenon of life success implies its consideration as a specific mode of human existence, integrating the individual's inner potentials with their external manifestations in the social world. The ontological dimension of success is conceived as a state of being in which a person not only actualizes their abilities but also affirms their uniqueness within the world, gradually unfolding new functional capacities that enable a more harmonious integration into the social structures of society. The axiological dimension of life success presupposes the harmonization of personal and social values, wherein priority is assigned to inner coherence rather than mere conformity to external standards. The analysis demonstrates that life success is a multidimensional phenomenon, requiring consideration through the lenses of personal development, meaning-making, ethical responsibility, and sociocultural interaction. A holistic conceptual model is proposed, integrating existential, sociocultural, and virtual aspects of personal life success in contemporary postmodern society.

Key words: life success, personality, philosophy of success, philosophical reflection, values, existential dimension, virtual reality, meaning of life.

Дата надходження статті: 22.09.2025

Дата прийняття статті: 09.10.2025

Опубліковано: 26.12.2025